

Am fost cu profesorul Mihai Pop într-o relație foarte strânsă din momentul în care i-am devenit student la un curs special despre balada populară, în anul universitar 1964-1965. Îi fusesem, firește, student în anul I, la cursul general de *Folclor literar românesc*, de el instituit la Facultatea de Litere din București. Și după plecarea mea de la catedră, unde el mă oprise, relația s-a păstrat, fiindu-i acum doctorand. Și după susținerea tezei, în 1977, relația s-a păstrat. Era, de altfel, greu ca cineva care i-a trăit în preajmă o vreme să nu păstreze legătura cu Profesorul, pentru că el se interesa întotdeauna de foștii săi colaboratori, sugerându-le, cu delicatețea lui recunoscută, să nu aibă reticențe în a-l vizita, pe motiv că l-ar deranja. Îl vizitam, așadar, de două-trei ori pe an, după un telefon prealabil. Mă primea întotdeauna bine dispus, întrebându-mă dacă nu i-am adus o carte. Era modul lui măgulitor de a ne stimula să scriem. Între două asemenea vizite, Profesorul pierduse, în urma unui infarct, pe unul dintre cei trei băieți ai săi, de care noi toți știam că era foarte mândru. Pregătindu-mă să-l vizitez după acest nefericit episod, eram terorizat de ideea că nu voi găsi tonul și cuvintele potrivite în conversația pe care urma să o am. Am fost uluit când amândoi, Doamna și Domnul Pop, m-au primit și am stat de vorbă ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Am avut atunci o revelație teribilă: Profesorul era de o armonie și un echilibru clasice. Mihai Pop – omul și asuma psihologic activitatea și înțelegătoare. Pentru el, decuparea, de pildă, în spiritualitatea românească, a mitului „marii călătorii”, într-o comunicare făcută cu prilejul sesiunii internaționale care-i omagia pe Roman Jakobson, în 1967, nu era doar o contribuție academică oarecare, ci o valoare consubstanțială personalității sale, umane și înțelegătoare deopotrivă.

Revelația pe care am avut-o atunci urma să fie confirmată când noi, discipolii lui, l-am aniversat la vârsta de 90 de ani. Între timp, și pierduse și al doilea fiu, pe Mișco Pop, nimeni altul decât colegul nostru de generație și de facultate. Cred că cei de față atunci aveam starea afectivă exprimată de titlul romanului lui G. Călinescu *Bietul*

Ioanide. Profesorul ne-a dat, însă, o magistrală lecție de atitudine în fața vieții, sfătuindu-ne să privim întotdeauna înainte, nu înapoi.

L-am auzit, odată, pe Alexandru Paleologu spunând că un fenomen în viața aristocrației românești dintre cele două războaie era infuzia de intelectualitate de sorginte rurală. Ți exemplifica afirmația chiar cu Mihai Pop care, cum se știe, era căsătorit cu o descendentă a familiei Sturza. M-am gândit mereu, de atunci încolo, că înnobilarea, în mariajul Sturza-Pop, a fost, oricum am suci lucrurile, reciprocă. Ți i-am dat dreptate lui Eugen Simion care, la înmormântarea lui Marin Preda, afirmase – cu trimitere la o mai veche discuție pe tema aristocrației românești – că adevărata aristocrație la noi a fost Țărâna. Pentru că Mihai Pop, care venea de la Țărâna – era totuși fiu de preot – a fost, pentru cine l-a cunoscut cu adevărat, aristocratul prin excelență. Un aristocrat al Ideii și al relației inter-umane.